בס"ד

יום ב' , ה' ג' באב תשנ"ט (26 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם גם הכוח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

לקראת ט"ו באב:

כאמור רבו במשך הדורות דברים בימים לה שבלקבותם שמחו עם ישראל:

1) פסקו מבי מדגר: אלה הקב"ה על שיום הבואו (כ 6000) מאנשי בני ישראל במדבר למות, כדכתיב: "במלאת הלה ימתו". ובכל תשעה באב מתו 5555 איש, במשך 38 שנה. ובשנה ה-40 כשהיו דרכים למות 5555 באחרונים, נכנסו עם כם לקברותם שהיו חופרים לעצמם בתשעה באב. אך שהקב"ה ברוב רחמיו על המתים, ובבוקר קמו מקברותם, אך שעדיין לא היו בטוחים בעצמם שנצלו. עד שבאם ט"ו באב, כשראו שהלבנה במלואה ידעו שעשתה באשה כבר מלך, ונפסקה הגזירה ופסקו מלמות. על-כן, קבעו לאותו יום "יום טוב".

2) יום שהותרו השבטים לה לבא. בימי משה רבינו נקבע שבת (שאין לה אחים) לירושת ארץ ישראל אלא לבן שבטה כדי שלא תסתיר את הנחלה משבט לשבט. ולאחר מכן התירו לבני כיוון שדרשו חכמינו שאסור לה נוהג רק בדור שכובשי ישראל ק"ם. אבל אחרי דור לה, כיוון שכל שבט ישן נחלתו, לא ק"ם התשל שנחלה תעבור משבט לשבט. על-כן, התירו להם לבנשיהם השבטים לה בדה, ויום לה ה"ה ט"ו באב.

3) שבט בנימין הותר לבוא בקהל. בימי פילגש בגבעה שנשבע ישראל במצפה לאמור, "איש ממנו לא יתן בתו ל[שבט] בנימין לאשה". ולם דבר לה הותר על-ידי שאכלו דרשו שרק דור הנשבעים נאסר להתחתן עם בני בנימין ולא שאר הדורות. ונתתר לה לם ה"ה ט"ו באב.

4) הושע בן אלה ביטל את המחסומים בירושלים. ירבעם בן נבט, שחרם להתוקד ילם לשני מחנות- מלכות יהודה ומלכות ישראל- הדמיך שני עגלים של עבודה לרה: אחד בדן, ואחד בבית-אל. שבזו אותם בני ישראל. אך היו רבים מאוד שלא רצו לעבוד לעבודה לרה, והיו עולים ורגלים לשלוח לעלות לירושלים בלבד.

[ההמשך, בע"ה, מחר...]

יום נעים!